

OPINIA

KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 9 czerwca 2010 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni palnej lub psa służbowego przez funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z projektem rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni palnej lub psa służbowego przez funkcjonariuszy Służby Więziennej opiniuje projekt pozytywnie, zgłaszając dwie uwagi dotyczące § 5 ust. 1 pkt 3 oraz § 30 rozporządzenia.

Krajowa Rada Sądownictwa pragnie zauważyć, iż zapewnienie pomocy lekarskiej na wniosek osadzonego, wobec którego zastosowano środki przymusu bezpośredniego, określone w § 5 ust. 1 pkt 3 projektu rozporządzenia, rodziłoby konieczność całodobowej obecności lekarza na terenie jednostki penitencjarnej. W przeciwnym wypadku opisana regulacja winna określać czas, w jakim osadzonemu, na jego wniosek pomoc lekarska mogłaby być zapewniona.

W § 30 rozporządzenia projektodawca przewidział obligatoryjny obowiązek poddania się niezwłocznie konsultacji psychologicznej przez funkcjonariusza, który użył broni palnej lub psa służbowego. Zdaniem Rady w przewidzianej w projekcie sytuacji, na funkcjonariuszu nie powinien ciążyć obligatoryjny obowiązek poddania się takiej konsultacji, a winno być to jego prawo, którego realizacja byłaby funkcjonariuszowi zapewniona. Tym samym w § 30 projektu rozporządzenia w miejscu słów „poddaje się” powinno zostać umieszczone sformułowanie „zapewnia się”.